

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Καινούργιο διαρκὲς ἀπαράβατο.

Διατριβαῖς πού νὰ βλάπτουν ἄτομα, οὔτε μὲ πληρωμὴ οὔτε μὲ ὑπογραφή δὲν δέχομαι, καθὼς καὶ ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες. Ὅσα μοῦ γράφετε, πρέπει πάντοτες νὰ ἦναι ὑπογραμμένα, καὶ νὰ ἀποβλέπουν σὲ γενικὸ καλὸ, ἤτοι, νὰ ἐνδιαφέρεται ἡ κοινωμία. Τί τοῦ μέλλει τοῦ κόσμου, τί ἔκανε ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὸν δεῖνα καὶ τὸν τάδε. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραμμῆς, ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητῆς, πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ στέλνῃ τὸν παρᾶ ἢ δὲ συνδρομὴ εἶνε 10 δρ. τὴν Ἑλλάς καὶ 15 στὰ ἔξω τῆς. Ποιήματα δὲν δέχομαι.

Ἄμα

ἔστειλα τοῦ Διευθυντῆ τὸ προχθεσινὸ Παλιόθραπο, ἀμέσως προσκάλεσε τὸν γιατρό τοῦ Γουδιῦ καὶ ἦρθε καὶ μὲ πῆρε ἄρον ἄρον καὶ μὲ πῆγε κει, ὅπου εἶδα ὅσα σὰς γράφω. Δὲν ἔκανε ὁμῶς καλὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ἔπρεπε νὰ πάμῃ ξάφνου.

Εἰδήσεις τῆς ἡμερῆς.

Ἡ βλογιὰ ὅσο πάει καὶ λιγοστεύει, μὲ τὴ διαφορά ὅτι αὐξάνει καὶ πληθύνεται.

— Ἡ ἀντιπολίτευσις εἶνε ψόφια, καὶ ὅσο πάει καὶ ψοφᾷ.

— Τὰ νομοσχέδια θὰ περάσουν ὅλα, καὶ μὴ χάνεστε.

— Ὁ Κουμουνοῦρος εὐγανε ἓνα ἀπόστημα στὴ κειλιά, τοῦ τό ἴσχιαν καὶ τὴν εἶνε καλὰ, περπατᾷ καὶ τρώει καὶ πίνει περισσότερο ἀπὸ σὰς καὶ ἀπὸ μένανε.

— Ὑστερα ἀπὸ τῆς φωναῖς πού ἔβαλα, βγήκαν τὰ φορεῖα τοῦ Κόκκινου Στανουῦ, καὶ παραλαμβάνουν τοὺς βλογιασμένους.

— Ὑστερα ἀπὸ τῆς φωναῖς πού ἔβανα, ἐπάφτηκε ὁ διαβόητος Παπαλέξης.

— Ὑστερα ἀπὸ τῆς φωναῖς πού ἔβανα, ἐπιάστηκαν οἱ νυχτοκλέφταις.

— Ὑστερα ἀπὸ τῆς φωναῖς πού ἔβανα, κρέμνισαν τὰ ἐτοιμόρροπα σπίτια, τοῦ δρόμου τῆς Ἀφροδίτης.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, τίποτα δὲν ἔγινε στὸ ἔρρανο-τροφεῖο τὸ νηπιακό.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, διώρῳσαν λιγάκι τὸ φαγιτ τῶν ἡμισίτων μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου γιὰ λίγαις μέραις, ἀλλ' ἔπειτα πάλι τὰ σκάτωσαν.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα ἐναντίον τοῦ Διευθυντοῦ, ὁ παρᾶνομος Ἰούδας οὐκ ἐβουλήθη συνέναι.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, ἐσκεφθῆκαν καὶ οἱ χρυσογάδαροι νὰ βγοῦν σὲ ζητιανιά, γιὰ τοὺς βλογιασμένους, ἀφοῦ εἶδαν, ὅτι ἐγὼ ἓνα ξερὸ κορμί, μὲ μιὰ βολτίτσα ἐμάζωσα κάμποσαις δραχμαῖς.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα γιὰ τοὺς παπᾶδες, ἀντίς νὰ συμμαζευτοῦν ἔγιναν χειρότεροι.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα γιὰ τοὺς κλητόρους, ὅτις παρᾶμποδίζουν τὴ πούλησι τοῦ φύλλου μου Παλιόθραπο, τόσο καὶ γίνονται χειρότεροι, ὡς πού νὰ φᾶν τὸ κεφάλι τους, μὲ κάμμιὰ ἀποζημίωσις ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δημόσιου, νὰ τὸ κάνω καὶ ἐγὼ ἀλὰ Καρύδη.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, εὐγανε ὁ κύρ Μαίραρχος σὲ περιπουλίαις τοὺς χωροφυλάκους, καὶ ἔγινε κάποια ἐφταξία στὴ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάς.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, κάμμιὰ φροντίδα δὲν συνελήφθηκε γιὰ τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, νὰ δοῦν γιὰτι κατακρατοῦν 22 χιλιαδούλες τῆς ἐκκλησίας.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, ἐπάφθηκε ὁ πρωτοκλέφταρος Διευθυντῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ ὁ βλάξ Κορομυαλῆς.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα, ἐσκέφθηκε ὁ βλάκας ἐπιδιορθωτῆς τῶν ταχυδρομείων, ὁ εὐρωπαϊάνιος, πού μᾶς τραβᾷ τὸν παρᾶ, χιλιαῖς του πεντακόσαις σοῦ λείει τὸ μῆνα-νὰ βᾶνῃ ἐπιγραφᾶς ἀπόξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Ταχυδρομείου, ἀφοῦ προτήτερης μᾶς ἔκανε τὸ ταχυδρομεῖο μαρκακούδικο, ἐνῶ τὴν ἔξομε κάπως τί μᾶς γίνεται.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα γιὰ τὸν Κάνθαρο, ὅτι εἶνε καρμανιόλα, ἐσκέφθηκε νὰ φέρουν τὸν Κάνθαρο στὸ Γουδί, δηλαδή νὰ στήσουν γιὰ καλὸ μᾶς τὴ βλογιὰ μέσα στὴ μέση τῆς Ἀθήνας.

— Ὑστερα γιὰ ὅσα ἔγραψα γιὰ τῆς παστρικάις γυναῖκες τῶν μυρκαριῶνε, νὰ περισυμμαζευτοῦν, γιὰτι αὐξάνῃ τὸ κακὸ

των γαλλικῶν παθῶν, τόσο αὐταῖς ἀυξάνονται καὶ πληθύνονται.

— Για ὅσα ἐγγραφα γιὰ τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ τὰ ζύγκικα ποῦ ἔχουν τόσοι καὶ τόσοι κάλπικοι μπκαλίδες, ὁ κύρ Διευθυντῆς χωράει ἀγόρασε στὸ Ἐπιτοπίαρο, μαζί με τοὺς χρυσογαδάρους τοῦ Παράϊ.

Τώρα μένει νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη γιὰ ὅσα θὰ γράψω.

Πρὸς τὸν Μητροπολίτη.

Σοῦ ὑποβάλω μιὰ ἰδέα ποῦ μοῦ κατέθηκε στὸ κεφάλι, ἀφορμὴ ἔχοντας ἀπὸ τοὺς ἐπίτροπους τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὸν Ροντόπουλο καὶ ἕναν ἄλλον ποῦ κατακρατοῦν 22 χιλ. δραχ. τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐμπορεύονται, δηλαδῆς, νὰ μὴ ἐπιτρέπεται σὲ κανένα κήμιαις ἐκκλησιαστικῶν ἐπίτροπο νὰ κατακρατῆ χρήματα ἱερῶν, γιὰ τὸ συμφέρον του, γιατί εἶνε ἀμαρτία τὰ ἅγια νὰ ρίχνωνται στοὺς σκύλους. Νῆ, γὼ ξέρω, πῶς ἂν ἦτανε καταθεμέναις αὐταῖς ἢ 22 χιλιάδες τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὑπάρχουν ἀνθρώποι φιλόθεοι ποῦ εἶνε ἐτοιμοί, ἄλλος νὰ κἀν ἕξ ἰδίου τῆς κολῶνας τοῦ ἱεροῦ, ἄλλος τῆς μαρμαρινῆς σκάλας καὶ ἄλλος τῆς σκαλοσκάκις, ποῦ κοστίζουν χιλιάδες δραχμαῖς.

Ἐγὼ λέω, πῶς τὸ καλλίτερο εἶνε ὅτι παρὰς μαζεύεται ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας νὰ καταθέτεται ἀμέσως στὴ πύργα τῆς τράπεζας, γιὰ λόγους πολλοὺς καὶ διαφόρους ποῦ θὰ σοῦ τοὺς ἀναπτύξω ταχιά, στὸ ἄλλο φύλλο με ἔκτασις.

Βαρδάτε

καὶ σὰς κόλλεσα βλογιά.

Πῶ πῶ, νὰ ἔνα σπιρὶ στὴ μύτη σας, νὰ κὶ ἄλλο στ' αὐτὶ σας, πῶ πῶ, σὰς κόλλεσα ὄλους. Ἐρχομὶ ἀπὸ τὸ Γουδι. Ἐλεγα πῶς θὰ πάω στὰ χωρατὰ, καὶ τὰ χωρατὰ ἐγίναν ἀλείθειαι.

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

3 Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ

Δ'.

Ἡ σουφροποίησης.

Ἡ Γαρουφαλίστα ἀφοῦ κουβέντιασε ἀκόμη λίγο, σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, ὁ δὲ Πλιτσιπλίτσας εἶπε πρὸς τὴν φιλιναῖα τοῦ Ἀνίτσας.

— Ἐρεῖς, κυρία Ἀνίτσα, γιατί ἦρθα; ἦρθα νὰ μοῦ δανείσης κανένα βιβλίον, μυθιστόρημα γιὰ νὰ διαβάσω αὐταῖς τῆς μέρκις καὶ περᾶσω τῆς ὥρας μου.

— Μπὰ ἀκούς ἐκεῖ. Νὰ σοῦ δώσω μάλιστα τὴν Ἡρωίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασις, ἀλλὰ κῦτταζε, καυμένη, νὰ μὴ τὴ χαλάσης γιατί εἶνε ξένη. καὶ νὰ μὴ κἀνης δὲ καὶ ἕνα χρῶνο, γιατί θέλω νὰ τὴν ἐπιστρέψω πίσω.

— Τί λόγος. Εἶνε καὶ δεμένη βλέπω. Σὰς εὐχαριστῶ, πάω ἀπὸ τώρα νὰ πῆσω με τὰ μούτρα στὴν ἀνάγνωσι. Ἀντίο, ἀντίο, καὶ πάλι σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, στὸ δρόμο δὲ ἀπὸ τὴν χαρά τοῦ ἔλεγε κουβεντιάζοντας μονάχος, καὶ τὴν συνήθειά του.

— Τὸν τσακώσαμε τὸ θησαυρὸ τοῦ Λαυρίου καὶ δὲν μὰς ξεφεύγει πλέον.

Ἡ κυρία λοιπὸν Ἡρώις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασις πρόκειται ὡς ἡρώις νὰ σώσῃ καὶ ἐμένα. Ἐμπρὸς, κωκῶνά μου, σὺ εἶσαι τὸ περίφημο δῶρο ποῦ θὰ κἀνω στὴν Γαρουφαλίστα

Ἡ γιατρὸς τὸν βλογισμένον τοῦ Γουδιοῦ με τσάκωσε τὴν παρακαυθὴν στὸ δρόμο, μ' ἄρπαξε, με κάθισαι στὴν ἄμαξα, καὶ με φούνταρε μεσὰ στὴ μπόρτα τοῦ Γουδιοῦ.

Μ' ἔπιασε τούρτουρα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ἀποδειχθῶ δειλὸς, ἔκανα τὸ γενναῖο, ἀλλὰ καὶ νὰ λέμε τὴν καθαρά ἀλήθεια, καθόλου δὲν μοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἢ περιποίησι τοῦ κύρ Σύσιφου τοῦ γιατροῦ.

— Ἐλα δὲ μοῦ εἶπε, σὺ ποῦ ξέρεις καὶ γράφεις, ὅτι στὸ Γουδι σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους, ὁρίστε μετὲ μέσκα σ' ὅλα τὰ δωμάτια καὶ ζέτασε τοὺς ἀρρωστούς πῶς περνοῦν. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὸ Γουδι δὲν κάνει γιὰ νοσοκομεῖο βλογισμένων, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς τὸ πα καὶ δὲν μ' ἀκούσαν.

Μοῦρθε νὰ τοῦ πῶ, δὲν μ' ἀρίνεις ἀνθρώπε νὰ πάω δουλειά μου, μόνο μ' ἔφερες ἐδῶ νὰ με πεθάνης ζωντανῶ; ἀλλὰ ντρέπηκα πάλι.

Ἄνοιγῶ μιὰ πόρτα καὶ βλέπω κἀμιὰ κοσμοειδὴ γυναίκα στὰ κρεβάτια καὶ ξαπλωμέναις καὶ ἄλῳρες. Ρωτῶ τὴ πρώτη ποῦ βρέθηκε ὀρθια στὴ μπόρτα.

— Πῶς τὰ περᾶτε, κυρία ἐδῶ, εἶστε εὐχαριστημέναις ἀπὸ τὴν περποίησι;

— Μάλιστα, μοῦ ἀπάντη ἀμέσως με μιὰ μεγάλη προθυμία, σὰν νὰ ἤμαστε στὰ σπῆτια μας, ἔχουμε μεγάλη περιποίησι.

Στὴ κουβέντα ἀπάνω ἕνα νοστιμοφτερισμένο κορίτσι ζετροῦπωσε τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ τὸ σεντόνι καὶ μούδειξε τὸ ὠραῖο τῆς ροδοκόκκινο προσωπίκι. ἔτσι μοῦρθε νὰ πάω νὰ ξαπλωθῶ καὶ γὼ στὸ πλευρὸ τοῦ, ἀλλὰ ἄμα ἀκούσα, ὅτι κείνη τὴ στιγμή ἔχυνε τὴ βλογιά, δὲν εἶδα τὴ μπόρτα πῶς νὰ βγῶ.

Βγαίνοντας ἐγύρισα καὶ εἶδα κείνη ποῦ μοῦ εἶπε πῶς περνοῦν χαριτωμένα.

Ἐρεῖτε ποῖα ἦτανε; Ἡ ἐπιστάτανε.

Ἐλέγασα νὰ σὰς πῶ, ὅτι στὸ θάλαμο τῶν γυναικῶν, εἶδα καὶ

μου, σὺ εἶσαι ὁ περίφημος μου μποναμάς. Καὶ ὅταν ἡ Ἀνίτσα μοῦ τὸν γυρέψῃ, τί τὸ ἀπαντητῆς; Ἀπλουστεῖο, ἀπαντῶ καὶ λεγέω, ὅτι τὸ βιβλίον χάσῃ. Καὶ πῶς χάσῃ; Διότι, δασεῖο σ' ἕνα φίλο διαβαστέω καὶ τὸ φίλο χάσῃ. Θὰ φωνάζῃ ἡ Ἀνίτσα, ἀλλὰ δὲν πᾶει νὰ φωνάζῃ ὅσο θέλει. Τὸ κάτω κάτω τῆς, τῆς λέγω: Πόσο κάνει, στῶσε τὴ κάππα σου νὰ σὲ πληρώσω, μήπως τὸ ἤθελα καὶ γὼ νὰ χάσω τὸ ξένο βιβλίον; Εἶνε καὶ χρυσοδεμένο βλέπω ὠραῖα, ἀλλὰ ἐδῶ ἔχει καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα κεινοῦ ποῦ τῶχει. Κι' αὐτὰ τὰ διορθῶνε. Λίγο μελάνι ἀπάνω, καὶ ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ γράμματα τυπῶν τὴ λέξι, σουθενίρ, καὶ ἔτσι διορθῶθηκε κι' αὐτό. Ἐμπρὸς τώρα σπῆτι νὰ γράψωμε τὸ γράμμα ποῦ θὰ τῆς στεῖλω μαζί με τὸ βιβλίον.

Αὐτὰ λέγοντας ὁ Πλιτσιπλίτσας ἔφθασε στὸ σπῆτι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὸ γράμμα τῆς Γαρουφαλίστας.

Ἄγγελε τοῦ Οὐρανοῦ Γαρουφαλίστα μου!

Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ με θυμᾶσαι κἀμιὰ φορὰ.

Γιὰ νὰ κατορθώσω δὲ τοῦτο ἄλλο μέσον καταλληλότερο δὲν μπόρεσα νὰ εὔρω, παρὰ νὰ σοῦ κἀνω ἕνα ἀπλό δῶρο γιὰ τὴν πρωτοχρονιά, ὅπως τὸ ἔχῃς πρὸ ὀφθαλμοῦ τῶν ματιῶν σου καὶ με θυμᾶσαι, ὅσάκις φρεῖς συντυχαίνει νὰ τὸ πιάνῃς εἰς τὰ λεπτὰ σου χερσάκια τὰ κρυστάλλινα.

Τὸ δῶρο αὐτὸ Γαρουφαλίστα μου εἶνε ἡ Ἡρωϊκὴ Ἡρωίδα τῆς ἐπανάστασις τοῦ πολέμου τοῦ 21.

Σ' αὐτὸ μέσκα θὰ διαβάσης καὶ θὰ μάθῃς κατὰ λεπτοῦς τὰ ἡρωϊκὰ ἐργατὰ τῶν ἡρώων προγονέων μας, ἄπερτινα πάντες μὲχερὶ σταγόνῃ αἵματος τῆς ρανίδος ἐφρονέθησαν διὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος, ἦνπερτινα καὶ ἐλευθέρωσαν ὕστερα ἀπὸ τόσοὺς ἀγῶνας αἰμάτων καὶ φονεμάτων, καὶ σφαγῶν ἄλτρῃ

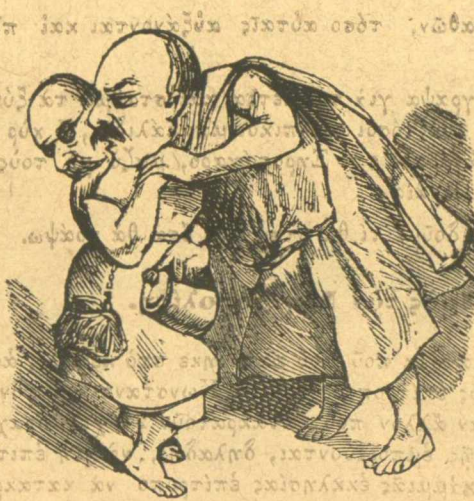
Λαποδύτης. — Βλέπεις, κύρ κύριε, τὸ φεγγάρι ποῦ κοκκίνισε; Ἀῦριο θάχουμε ἀγέρας. Ἡδλίτης ἔξυπνος μπούφος. — Ἐτασ αἶ; Μωρὲ καλά λές. — Καὶ ὅταν πῆγε στὸ σπῆτι βρέθηκε χωρὶς ρωλόγι.

καὶ βουλγαρικῶν, σφαγῶν ποῦ τ' ἀκούει τινὰς καὶ κοκκινίζει τὸ αἷμα στὴ φλέβαις του.

Ἡ Πλιτσιπλίτσας γράφει τὸ ριδασάκι του.

Ἡ γυναῖκες, ἀνδρες, χῆρες, ὄρφανὰ, ἀνήλικα, ἀγόρια, κορίτσα, γέροι, νέοι, μισοκοποὶ, νέκις, περθέναις, ἀνύπανδρες, παντρεμέναις, γρηαῖς, δούλες, δούλοι, ἀφεντικὰ, κυράδες, πλούσιοι, φτωχοὶ, στραβοὶ, κουτσοὶ, κουροὶ, βρέφη, βυζανιὰρικα παιδιὰ, παιδιὰ τῆς κούνιας, παιδιὰ ποῦ μόλις ἔκαναν στρατὰ, δασκάλοι, γιατροὶ, παπάδες, καλόγεροι, στρατιῶταις πεζοὶ καὶ καθαλάριδες, ναύφταις καὶ ναυτοπαιδα, ἀρματωλοὶ, γεωργοὶ καὶ ἀπειροὶ ἄλλοι, ὄλους αὐτοὺς θὰ τοὺς βρῆς φονεμένους καὶ σκοτωμένους μέσα εἰς αὐτὸ τὸ περιθῆντο βιβλίον καὶ μόνη τὴν ἡρωίδα ζωντανὴ νὰ θριαμβεύῃ καὶ νὰ

Στὴ βουλή. Κιρὰ, νὰ σοῦ ποῦμε τὰ καλῆμερα;

τὸ χωματένιο μαγκάλι, ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς, ἐκείνη τὴν ὥρα ἦτανε στυστὰ τὰ κάρβουνα, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σὰς περιδιαγάψω, πόση ζέστα βγάξει γιὰ οὐλὴ τὴ μεγάλη ἐκείνη κάμαρα.

Γύρισα ἔπειτα καὶ τρεῖς ἄλλαις κἀμαρες ρωτῶντας, σὰν νὰ ἤμουν κανένα; ἔκτακτος ἀπεσταλμένος τῆς κυβέρνησις, τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο πῶς τὰ περνοῦν. Ὅλοι μ' ἀπαντοῦσαν, καλά, πολὺ καλά, ἀλλὰ ἕνας μετὰξὺ σ' ὄλους, με κῦτταζε στὰ μάτια καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ μούλεγε:

Πιστεύεις αὐτὰ τὰ κουρκαῖνα;

Στὸ καθαρτήριο, δηλαδῆς, ἐκεῖ ποῦ βάζουν ἐκαινοὺς ποῦ εἶνε γιὰ νὰ ἀπολυθῶν, ἔχουνε σόμπα, καὶ με τὸ νὰ ἔχουνε σόμπα, τοὺς ἔχουν καὶ κοιμῶνται κατὰ γῆς στὰ σκινίδια,

Ἡ Πλιτσιπλίτσας με γκράν στολὴ δινεικιά, τραβῆ τὰ μαλλιά του γιὰ τὸ ρεζιλίκι ποῦ πῆθε.

ζῆ, διὰ νὰ φθάσω ἐγὼ νὰ σοῦ τὴ χάρισω φέτος τὴν πρωτοχρονιά, νὰ σοῦ τὴ κἀνω μποναμά ἀγιοβασιλιάτικο, λάβε τὴν λοιπὸν, καὶ ἔχε τὴν πρὸς ἀνάμνησι καὶ ἐνθυμισμού τῆς μνήμης μου.

Σοῦ εὐχομαι, Γαρουφαλίστα μου, νὰ ἦσαι πολυχρονομένη, στερεὰ καὶ ὑγειοῦσα, σοῦ εὐχομαι καλὰ στέφανα, ἄπερ τινα εὐχομαι νὰ στέψουν τὴν κεφαλὴ τῶν δύο μας ὀμοῦ, διὰ νὰ ζήσουμε καλὰ γράμματα εὐτυχισμένα καὶ μακαριοὶ στὸν ἄλλο κόσμον.

ἔστε ἀφοῦ ζεστίνονται ἀπὸ πάνω, νὰ μαζεύουν καὶ κομμάτι υγρασία ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ μετριάζεται ἡ ζέστη. Σ' αὐτὴ τὴ φάσιν τῶν βοδιῶν, τὸ μισὸ πύτωμα εἶνε ἀπὸ χῶμα, χάριν βεβαιᾶ ποικιλίας. Ἐκεῖ μέσα, ἅμα μπῆμα, ἕνας μάγκας πετάχτηκε καὶ μούπε χωρὶς νὰ ρωτήσω. — Πολὺ καλᾶ, κύρ Γιάννη, περνοῦμε πολὺ καλᾶ. Σχματὶς νὰ τὸν εἶχανε ὀρμημένο, γιὰ ποιά δουλειὰ πῆγα κεῖ. Ἄς ἦνε δὲ.

Στὴν αὐλὴ ἀπὸ κάτω ἀπὸ σκέπασμα — ἄντρες, — ἐπλυνε στὴ σκάφη μιὰ γυναίκα τὰ ρούχα τῶν βλογιασμένων.

— Βλέπεις, μοῦ εἶπε ὁ Σύντροφος, εἶνε δυὸ γυναῖκες ἡ ὁποῖαις σκόλη καθημερινῇ δὲν ἀπολείπουν ἀπὸ τὸ νὰ πλύνουν.

Εἶδα καὶ τὰ ρούχα τῶν βλογιασμένων καὶ μ' ἐπίσπε ἀνατριχίλα. Εἶδα καὶ τὸ μικρὸ φραγκιεῖο τὸ ὁποῖο μοιάζει σὰν σπιτόπουλο πραγκιευτοῦ, γι' αὐτὸ ἄνω εἶνε ἀξιαπαινος ὁ γιαντὸς, γιὰτὶ ἔκανε τὸ κατὰ δύναμι.

Ὅσο γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν ρούχων, σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶνε πλύσιμο, ἀλλὰ ξέβρασμα, ὥστε ὅλα τὰ αἵματα καὶ τὰ ἔμπυρα μένουν σχεδὸν ἀπάνω.

Ὁ γιαντὸς ἐκτελεῖ τὸ χρέος του, ἀλλὰ ἐπειδὴ τῆς καὶ δὲν μένει μέσα, δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίζῃ τί συμβαίνουν στὴν ἀπουσία του.

Θὰ μοῦ πῆτε, ἀφοῦ ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι, πῶς δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι; Ἀπλούστατο.

Φυλακισμένους καὶ ἀσθενεῖς σὲ νοσοκομεῖο, ποτές του δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πῶς κακοπερνᾷ ἂν ζεσταχθῇ, γιὰτὶ ἔπειτα ἔχει ζεθέωμα ἀπὸ τοὺς ἐπιστάτας.

Δὲν εἶνε ἀλήθειαι; Βαρᾶτε λοιπὸν, καὶ σὰς κόλλησα βλογιά.

Καλὴ σπέρα, πιτριώτη,

- Καλὴ σπέρα σου, κύρ κλήτορα.
- Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;
- Γιατὶ ρωτᾷς;
- Θέλω νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ εἶσαι, μπορεῖ καὶ νὰ συνενρευθῶμε πατριώταις.
- Αἱ, τότες εἶμαι ἀπὸ τὸ Γαδουρόνησι.

Σοῦ γράφω τὸ γράμμα μου ἀπλοῦκὰ διὰ νὰ μὲ ἐνοήσης καταλεπτῶς καὶ κατὰ βάθος τῆς ἐννοίας.

Σὲ γλυκογαλιῶ

καὶ σὲ ἔχω δὲ βίου κυρία τῆς καρδίας μου

ὁ μέχρι τέρου πιστός σου

Πλιτσιπλίτσης.

Ἄμα ποῦ ἔγραψε τὸ γράμμα ἦτανε ὄλο χαραῖς γεμάτος.

Τὸ ἔβανε μέσα σ' ἕνα φάκελο τὸν ὁποῖο ἔφτιασε ὁ ἴδιος μὲ τὸ φαλλίδι καὶ τὸν κόλλησε μὲ ψωμί μασημένο, καὶ ἔπειτα τὸ ἔβανε μέσα στὸ βιβλίον, εἰς τὸ ἐξώφυλλο τοῦ ὁποῖου ἔγραψε καὶ τοὺς ἐξῆς στίχους.

Λάβε τοῦτό μου τὸ δῶρο, προσφιλῆς Γαρουφαλιά,
Καὶ ὅσα φύλλα ἔχει τοῦτο, τόσα μοῦ χρωστᾷς φιλιὰ!
Διάβασε τὴν Ἡρωίδα, Ἡρωίδα μου καὶ σὺ,
Εἶνε καὶ χρυσοδεμένη, ὅπως σὺ ἦσαι χρυσῆ.

Πῆρε τὸ βιβλίον καὶ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Γαρουφαλίτσας, ἀφοῦ ρώτησε καὶ ἔμαθε ὅτι ἦτανε μόνη.

Μπαίνει μέσα καὶ τὸν βλέπει ἡ Γαρουφαλίτσα καὶ ζετρομάζει καὶ τοῦ λέει:

— Γιὰ τὸ Θεὸ φύγε νὰ μὴ ἔρθῃ ὁ μπαμπᾶς, καὶ τότε ποῦ θὰ πάω νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τῆς ἀντρᾶς του.

— Καλᾶ, καλᾶ, φεῖγω, ἀπάντησε ὁ Πλιτσιπλίτσης ἀλλὰ πάρε τοῦτο.

— Πολὺ καλᾶ. Καὶ ποῦ πᾶς τορα;

— Βρὲ ἀδελφέ, θὰ μ' ἀφήσης νὰ πάω δουλειὰ μου. Ἐξοταστή μου θὰ γίνῃς σὺ; Ἄλλο κακὸ πάλι τοῦτο.

— Φέρε δῶ δύο τάλληρα.

— Γιατὶ, σοῦ χρωστῶ τίποτα;

— Φέρε δύο τάλληρα τσακίνη, μπερμπάτη νὰ μὴ σὲ πᾶω μέσα αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Θὰ μὲ πᾶς μέσα; Νὰ πᾶς τὸν ἐαυτό σου μέσα ποῦ θὰ λεις νὰ μὲ ληστεύῃς, καταμεσῆς στὸ δρόμο.

— Ἄ, μιλᾷς καὶ ἔτσι, λάβε λοιπὸν δύο χαστούκια. Ἄει σηκῆτορ τόρα.

Αὐτὴ ἡ κουβέντα συνέβηκε μεταξύ ἐνοῦς κλήτορα τῆς προάλλαις καὶ ἐνοῦς πολίτου κεῖ κοντὰ στὸ παλιὸ θέατρο στῆς ὀχτῶ ἡ ὥρα τῆς νύχτας. Ὁ πολίτης εἶνε τίμιος καὶ ἐργατικὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν τσάκωσε ὁ τίμιος φρουρός τῆς ἀσφάλειας τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ γύρευε τραμποῦκο, νὰ γαρτζιλικωθῇ ὁ ἄνθρωπος, τὸ πῶ ἀστεῖο δὲ εἶνε, ποῦ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πῆγε ὁ πολίτης νὰ ἀναφέρῃ τὴν πράξι, τὸν κάθισαν καὶ μέσα, μὲ τὸ ὅτι τάχατες ἤθελε νὰ συκοφαντήσῃ τὸ ἐντιμὸ μούτσουνο τοῦ κύρ κλήτορα. Καὶ ἔπειτα θαυμάζετε πῶς δὲν ἔχουν σωσμὸ αὐτοὶ οἱ λωποδύταις τῶν δρόμων. Εἶνε οἱ ἴδιοι οἱ κλητῆρες. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε μόνον, νὰ γυρεύουν νὰ μᾶς γδύνουν καὶ νὰ μᾶς καθίζουν καὶ φυλακῆ.

Στὸ διάολο, κλέφτες τοῦ διαβόλου, μασκαράδες, μπίριμιδες, ἐκείνους ἔχει.

Ἐνας

ἔλεγε τὰ προχταῖς πῶς θὰ βγάγῃ τὸ Τρίτο Παλιάνθρωπον αὐριο. Ἐγὼ εὐχομαι νὰ βγάγουν καὶ τὸ χιλιοστὸ Παλιάνθρωπο, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ περισσότερο ἡ ἀξία ἐμένα τοῦ πρώτου Παλιάνθρωπου. Αὐτὸς δὲ ὁ τρίτος Παλιάνθρωπος ἐπῆγε καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ κάνουν τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τὰ ἴδια σὰν τὸ δικά μου, νομίζοντας πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ γελᾷ τὸν κόσμον.

Κουῦκος.

— Τί εἶνε;

— Βιβλίον νὰ τὸ ἔχῃς νὰ διαβάξῃς.

— Καλὲ τί νὰ τὰ κάμω γὼ τὰ βιβλία. Μήπως εἶμαι κάμμιὰ δασκάλα;

— Καλὲ πάρτο καὶ ξέσχιστο.

— Φύγε κ' ἐρχεται ἡ γιαγιά.

Ὁ Πλιτσιπλίτσης ἄφησε τὸ βιβλίον καὶ τόκοψε λάσπη.

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶδε καὶ ἐρχότανε τὸ ἀδερφάκι τῆς Γαρουφαλίτσας φέροντας καὶ κάτι πράγμα τυλιγμένο σὲ μιὰ πετσέτα τοῦ τραπεζιοῦ σκουρα. Ὁ Πλιτσιπλίτσης ἄμα τὸ εἶδε ἄρχισε νὰ λῆ μέσα του:

— Τί διάβολο νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸ παιδί, ἔχει τὸ γούστο τὸ τρελλοκόριτσο νὰ μοῦ στέλνῃ κάμμιὰ πῆττα ζεστὴ γιὰ μπωναμά. Ἄμ, τί ἄλλο νὰ ὑποθέσῃ τινὰς.

Τέλος ἔφτασε τὸ ἀδερφάκι τῆς Γαρουφαλίτσας καὶ παραδίδοντας τὸ τυλιγμένο πράγμα στὰ χεῖρα τοῦ Πλιτσιπλίτσῃ τοῦ εἶπε.

— Μοῦ εἶπε ἡ ἀδελφή μου ἡ Γαρουφαλιῶ νὰ φέρω πίσω αὐτὸ τὸ βιβλίον ποῦ τῆς ἔκανες γιὰ μπωναμά, καὶ νὰ τὸ πᾶς τῆς Ἀνίτσας ποῦ τῆς τὸ εἶχε δανείσει γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνίτσα τὸ πέρνει ἐκείνη, γιὰτὶ εἶνε δικὸ τῆς, καὶ ἀκόμα μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ, ἄλλη φορὰ νὰ μὴ χαρίζῃς ἀλλοῦνῶν πράγματα γιὰ δικὰ σου στοὺς ἀνθρώπους;

Καὶ τί ἔκανε ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ Πλιτσιπλίτσῃς; Ἐτραβούσε τὰ μαλλιά του, ὅπως τὸν βλέπτε.

Ἀπὸ τ' ἄλλο φύλλον θὰ σὰς βάνω γιὰ ὑποφυλλίδα μιὰ γουστοῦζα κομφιδία.